

Душан Радовић

**МИКИ-ЛИКИ
И
НАЈЛЕПША ЖЕНА СВЕТА**

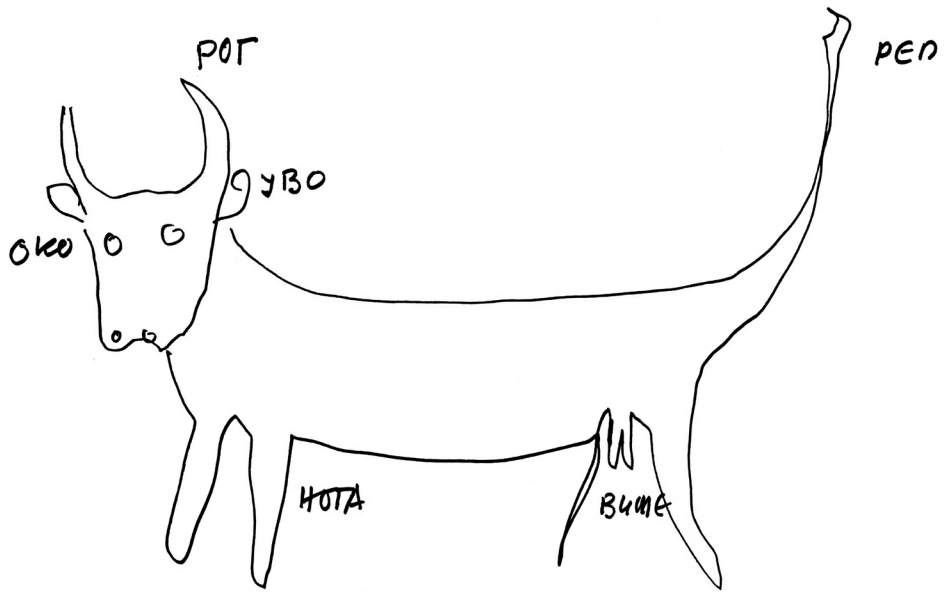
+ 36 страница пишчевих
скица и цртежа

2024

приредили
Зорица Хаџић Радовић
Милош Радовић

обликовао
Борут Вилд

СЛУЧАЈЕВИ I

Петар сваке ноћи сања да има Бога.

Бог не постоји, али у његовом сну постоји. Дође, гледа га, разговарају.

Бог Петру „ти“, он Богу „ви“.

Петар једва чека да се пробуди. Да га не види више.

Али прође дан и дође ноћ. А Бог сваке ноћи, не пропушта.

Поваде Петру све зубе. Мисле, то је од зуба. Али није од зуба. Јер се онај поново јавља.

Пошаљу Петра у бању. У најзабаченију и кришом. А Бог за Петром, у први бањски сан. И онда редом сваке ноћи.

А не постоји.

После извесног времена Петар умре. А онај исти Бог дође му и у тај последњи сан. Узе скрхану душу и смести је на најлепше место, међу саме архангеле и серафиме.

Петар чека кад ће се пробудити.

Не верује и не верује.

ПОД ВЕШАЛИМА

Стајао је под вешалима. У белој кошуљи, расуте косе. Ширио је руке и викао прозукло. Глас се цепао као крпа. Видело се да већ одавно виче.

– Пуцајте! Гадови!

Нико није пуцао.

Он је инсистирао:

– Пуцајте или вешајте! Свеједно ми је!

Тада је неко опалио. Кратко и крто.

Леву руку спустио је на срце. Десна је остала изнад главе као застава.

– Још! Пуцајте још!

Ту га је пресекла још једна крта експлозија.

– Још!

Дали су му још. Све док се није преломио, као перорез, као младо стабло сасечено шрапнелом.

Кад је пао, притрчала су му деца и подигла га на руке.

– Тата, био си сјајан!... Зашто ти ниси херој?... Ти си прави херој!

– Бићу, децо. Првом приликом. Дајем вам реч. Ја само за то живим.

- Када ћеш бити? Сада је касно. Зашто онда ниси био?
  - Није касно. Никад нисам био боље припремљен.
- Устао је и направио неколико чучњева.
- Хоћемо ли још једном?

ГОЛМАН

– Ево, другови, погледајте га, то је он – два кроз ноге, један кроз уши, отац наших пораза, мајка наше несреће, број један нашег клуба, голман, последња одбрана, сличица из чоколаде, друга страна огледалца, једна од наших највећих заблуда!

– Али, молим вас...

– Ти бар знаш шта браниш, јасно је обележено и уоквирено парче за које ти одговараш, то је најмање за шта човек може да одговара, подигли смо ти стативе, обојили их белом бојом, границе твоје одговорности су више него очигледне, ништа ван тог простора, само то бедно парче ваздуха, уоквирено белим рамом... И ти то ниси у стању да сачуваш и одбраниш!

– И ја сам човек...

– Ниси ти човек, ја сам човек а ти си голман, чим обучеш дрес и станеш међу стативе, ти си голман, зовеш се голман, радиш голмански посао, а ја сам човек што мислим и стрепим док те гледам... Забога, обиђи с времена на време тај простор, погледај шта се ради, можда нека лопта жели да пређе гол-линију, можда би нешто могао да учиниш за себе и за све нас...

– Нисам имао дан...

– Зашто? Зар баш недељом да немаш дан? Зашто баш тог дана, зар ниси могао изабрати неки други дан, то је једини дан кад си голман, деведесет минута једног јединог дана у недељи?

– Осим тога, има неодбрањивих шутева...

– Нема, не признајем, на то се нећеш извадити, што ниси одбранио, то си пустио, крив си, за сваки шут постоји лек...

– Имао сам ја и сјајне одбране, постоје фотографије!

– Он је, другови, имао сјајне одбране!... Он прави параде на лопте које му деца добацују иза гола, баца се на лопте које су већ у гол-ауту, то је балет, фолклор, позирање фото-репортерима... Слушај, буди сигуран да те на следећој утакмици посматрам кроз мушицу, идуће недеље долазим са пушком, кад падне први гол, пашћеш и ти; боље понеси револвер па сам то уради, убиј се, учини нешто, чим ти једна лопта прође кроз ноге, проћи ће и друга, немаш чему да се надаш, за ту рупу нема закрпе, сви су навалили, не шутира више нико у

голове, него теби кроз ноге, како да зауставиш ту бујицу,
ту нема лека...

– То је бар лако, ја ћу да скупим ноге...

– Како да их скупиш?

– Овако!

– Добро, тако је добро, скупи их тако и немој да их
растављаш, а ми ћемо те изнети на терен, све је у реду,
само не пуштај кроз ноге!

Испричаћемо вам укратко какве су данашње женске. Љубити се уче од лепушкастих студената. Лепи студенти, наивни фотографски објекти, леже, међутим, убрзо на дну фиока.

Испостави се да женске воле праве мушкарце, инжењере, отмене занатлије, дентисте, као и докторе стоматологије.

Тако је једна Вера волела Бошка искреном љубављу. А искрена љубав је исто што и водени цвет. Збогом, мили, зли нас људи раставили... Чувам твоје слике. Сећаћу се наших првих пољубаца.

А сад ћу вас мало да волим – ви, инжењери, отмене занатлије и доктори стоматологије.

Подигните мостове изнад реке мога тела!

Варљиви животе!

Прави мушкарци су у ствари полигами. Замарају их једне исте женске. Досади им пожртвовање. Неће да буду мостови.

Ево ти, лепа Вера, једнога дана један шамар, другога дана песница, трећега дана – бај, бај, сад је свему крај!

Ђао, ћао, ја те нисам звао!

Шта ће данашње женске! Заврше дактилографски курс и почињу да мисле на смрт.

Траже на дну фиоке отровне пилуле а нађу слику своје прве љубави. Смеше се на њих нежно и с опроштајем миле студентске очи.

Онда она једног јутра дође раније и откуца на машини:
„Опрости ми. Сад тек видим шта си ми значио у животноу...“

Студент још није завршио медицину. Имао је тешкоћа. Али има разумевања за савремену женску. Усели се у њену девојачку собу, све јој опрости, још се и узму. Она прода златан брош и купи му пенкало. Он се запосли у грађевинском предузећу као нормирац. Зову га „докторе“.

– Задавићу те као у новинама, само ако нешто приметим.

Њој се није живело. Боловала је од нечега неизлечивог. Па га је варала.

Он није примећивао. Признавала је. Он није веровао.

– Задави ме – клела га је – не могу више овако.

Он ју је волео све луђе.

– Ти мене не волиш кад нећеш да ме задавиш. Ја те варам а ти ме не задављујеш.

– Знам кад ћу те задавити.

Али пронађу лек од те болести. Постану и њој звезде миле, сунце сјајно, цвеће љупко. Охо.

– Нећу више да те варам, сад сам здрава, хоћу да живим, волим те. Не задављуј ме више никада.

– А јеси ли ме варала?

– Јесам, није ми се живело.

– А сад више не вараш?

– Не. Сад ћу да живим, да те волим, види како сам топла.

Он је пипне, она топла.

– Е, сад ћу да те задавим, за оно пре, пре ти нисам веровао.

– Будало, немој сада, сада сам здрава, твоја сам, хоћу да живим.

– Извини, не можеш да живиш кад си ме варала.

– Била сам болесна, што ме онда ниси задавио, кад ми се није живело!

– Е, ја хоћу сад да те задавим, имам право кад ја хоћу, чим си ме варала. Онда нисам а сад хоћу.

Нећеш, хоћу, нећеш, хоћу, и на крају она задави њега. Лудо јој се живело.

Госпођа Изабела имала је балалајку. Можда се госпођа звала и Изолда. Балалајка је, међутим, била оригинална руска.

На тој балалајци музицирао је некад госпођин први вереник. Некад?

Пре четрдесет година.

Госпођа Изабела сачувала је ову балалајку кроз свих пет бракова. У шестом га сачувати – није могла.

Шести муж госпође Изабеле био је пензионисани официр – самоук.

– Госпођо Изабелина – одмерио је шести супруг – та балалајка може нам покварити срећу. Она вас подсећа на вереника који је у вашим успоменама млађи од мене 40 година!... Удаљите, молим, балалајку!

Изабела са тугом погледа шестог мужа.

– Михаил...

Михаил откиде балалајку са зида и однесе је на таван.

Од силуете балалајке на избледелом тапету направи се гроб милог друга.

– Не могу вам ја, Михаил, без балалајке...

– Изабела, забога, мртву ствар зар претпостављате супругу?!

То није била мртва ствар. Изабела стаде венути. После пет бракова.

– Вратите ми балалајку, Михаил.

– Иза, дозволи, ти си полудела!

– Балалајку. Михаил, невини грех прве младости.

– Изабела, можда сам ти ја последњи муж и супруг?!

– Ја умрју, Михаил. Вратите балалајку на зид.

Михаил спусти бледу супругу на прекривач и упути се балалајци. На таван.

Без срца, као оружје заробљеног непријатеља, Михаил преломи на колону крхки инструмент. Суву даску балалајке.

Из инструмента се просуше фотографије. Укупно четири. На њима једно исто лице клавирштимера из стана број 4.

Госпођиног седмог мужа.

Мали Јордан стрпљиво је подносио живот. Тридесет и четири године. Тада је изгубио стрпљење.

Почео је да туца печену циглу и продаје као паприку. Три месеца затвора.

Представљао се као стручни сарадник института за борбу против земљотреса и верио мајку троје деце. Три месеца затвора.

Сакупљао је претплату на женску енциклопедију. Четири месеца.

Продавао је универзални лек против плодности. Годи-ну дана.

На лажном бициклу победио у великој међународној трци око Луксембурга. Одузимање трофеја и доживотна дисквалификација.

Седам година прима дечји додатак за дете које није његово. Условна казна и накнада правом оцу. Жена га разочарана напушта.

Покреће велику међународну акцију за враћање вида слепим мишевима. Потпун морални и финансијски крах.

Прима награду за документарни филм о буриосеросима. Четири доктора биолошких наука, после две године рада, доказују да буриосероси не постоје. Велики друштвени скандал.

Мали Јордан у том тренутку има већ четрдесет осам година. Касно је за све.

Мали Јордан пуца из пиштоља у леви горњи предео својих плућа. Срце му је, међутим, с десне стране.

За малог Јордана нема ни живота ни смрти.

Госпођу Дукић нико није могао задовољити. Јесте, у сексуалном смислу.

Ишла је и код лекара. Ни они је нису могли задовољити. То је било пре рата.

Кило хлеба два динара. Кило мяса седам динара. Соба са улице двеста динара.

Госпођа Дукић издаје собу са улице официрима коњичког пука.

Они се усељавају са грохотом. Звезцају претећи сабљама по црвеној цигли. Намигују. Голи до пола умивају се у дворишту и брекћу.

Исељавају се тихо предвече поражени.

Ништа, ништа. То није срамота. То је код ње нешто. Органски.

Госпођа Дукић због болести носи црнину.

Тако болесна, она се носи са коњичким пуком и одолева.

Пук се предаје. Зову је на пуковску славу. Командант жели да је види.

А дванаестог априла, кроз вихор и пожар, командант долази госпођи Дукић. Ордонанс носи нешто у црној футроли...

– Пуцају границе, госпођо, распадамо се, поново смо немоћни. Спасите част коњичког пука. Сачувајте ову заставу!...

Госпођа Дукић уводи их у кујну.

Ордонанс вади из футроле ведру тробојку оперважену златом.

Командант љуби заставу. Затим госпођа Дукић. Сви се љубе.

– Спасли сте част коњичког пука, мајко Југовића!

– Ју!

КОД ЛЕКАРА

- На шта се ви жалите?
- Не знам на шта да се жалим. Бије ме син.
- Због чега?
- За сваку ситницу.
- И откад то траје?
- Има неколико месеци.
- Осећате ли какве болове?
- Увек.
- Добро, свуците се.
- Не знам шта му је!... Слао сам га на море, на скијање...

Сваког дана месо... И опет ме бије.

– Човече, погледајте како изгледате!... Зашто да вас не бије?... Свако би вас тукао... Ви сте костур, богаљ, руина...

- Мислите?
- Ви сте слабији од њега и зато вас бије.
- То није разлог...
- Да ли једете, и шта једете?
- Једем оно што он не поједе.
- Знао сам. Ту је грешка.

- Мислите?
- Бавите ли се неким спортом?
- Не. Он весла.
- Друга грешка... Слушајте, или ћете ви тући њега или он вас... А да бисте ви њега тукли, морате бити јачи...
- Мислите?
- Зауоставите га, спречите га, мучите га глађу, не дајте му да спава, забраните му веслање... С друге стране, ви морате набити кондицију, вратити снагу тим омлитавелим мишићима...
- Како?
- Учите од њега: добра исхрана, витамини, тегови, федери, добар сан... Не смете пити... Морате се бранити!
- А цигарете?
- Никако, то би вас убило.
- Како њега не убије? И он пуши.
- Он покушава да пуши али му ви браните. Не дајете му новац, крадете му цигарете... Спречавате га, признајте!
- Као и сваки отац.
- Ви сте самоубица, немам другог имена...